

[Poul Møller.]

ikke denne gang bryder sammen, i hvert fald i aften, for Danmarks vedkommende, så vil jeg gerne sige om det af hr. Per Federspiel og hr. Per Hækkerup stillede dagsordensforslag, at det indeholder efter min mening nok de ingredienser, som jeg synes skal ind i bemyndigelsen til regeringen, men på den anden side er der vendinger i det, som forekommer mig at være ret så vage, når man tænker på, at oplægget her er kommet fra regeringen, der ønsker mandat til straks at ansøge om optagelse i fællesmarkedet; jeg synes, det er, ligesom om man har pakket selve dette mandat lidt ind, idet man beder tinget om at bekræfte regeringens mandat til at fortsætte forhandlingerne. Vi ved jo alle sammen, at siden januar 1963 har der ikke været ført nogen forhandlinger om dansk medlemskab i fællesmarkedet, og derfor forekommer det mig at være sat lidt forvirrende op, forvirrende for befolkningen: at man skal fortsætte nogle forhandlinger, der ikke har været ført i 4 år. Hvis man ikke kan finde en mere præcis formulering, hvad jeg håber på, under den pause, vi formentlig må have på et eller andet tidspunkt, må man i hvert fald have afklaret, at der er tale om en optagelse og om en fornyet anmodning herom, og at der fra regeringens side er givet udtryk for — sådan har jeg da også forstået debatten — at man naturligvis ikke i kraft af denne dagsorden kan sige, at vi har fået lov til at lade det være, som det hidtil har været igennem de sidste 4 år, nemlig at vi formelt fører nogle forhandlinger, som vi i virkeligheden ikke fører. Det er jo meningen, at dette skal være alvorligt nu, og derfor må vi gå — og vel i og for sig, ligesom Storbritannien har gjort det, gøre det helt klart — med en fornyet anmodning om åbning af forhandlingerne. Jeg forstod også ministerens egne vendinger således, og derfor kan jeg altså ikke sige, at jeg er tilfreds med den formulering, dagsordensforslaget har fået, og ønsker en forhandling herom.

Hvad angår de ordførere, der har talt, og de andre talere, der har været heroppe, da ville det jo føre alt, alt for vidt at gå ind i en almindelig diskussion om alle de spørgsmål, der har været rejst. Vi har vel også alle sammen fornemmelsen af, at disse

diskussioner skal vi ud og føre andre steder rundt omkring i landet i de kommende måneder og måske i det kommende år.

Det, jeg lagde mærke til ved hr. Aksel Larsens indlæg, var, at han talte om erfaringerne fra Kennedyrunden og om, hvorledes Norden her har haft held ved at stå sammen. Jeg vil ikke bestride, at Norden har handlet ret i at have et fælles forhandlingsorgan i Kennedyrunden, men jeg vil bestride opfattelsen af, at man har nået nogle store resultater derved. Så vidt jeg kan se her foran Kennedyrundens afslutning, er der al mulig udsigt til, at man i det hele taget ikke når ret store resultater i Kennedyrunden. Dette behøver ikke at skyldes Norden og det nordiske fællesskab, men det, det drejer sig om nu, det er at nå nogle resultater.

I øvrigt forstod jeg også på hr. Aksel Larsen, at han var indstillet på, at hvis Norden gik én for alle og alle for én, altså hvis Nordisk Råd havde vedtaget hr. Cassels promotion ved det sidste rådsmøde i Helsingfors, så ville han være medlem af Fællesskabet. Men når man hørte de øvrige SF-talere, fik man jo et helt andet indtryk, for dér var Fællesskabet jo som død og helvede, havde jeg nær sagt, men det må man vel ikke sige, men dér var Fællesskabet noget, som man simpelt hen måtte spy fra sin mund, som man ikke kunne have med at gøre under nogen omstændigheder. Derfor må det da være helt klart, at hvad enten man havde taget hr. Cassels beslutning om, at man skulle have et fælles nordisk forhandlingsorgan eller ikke, så havde man næppe fået SFs tilslutning til, at Danmark alligevel skulle være medlem af Fællesskabet. Og når hr. Aksel Larsen siger, at det kræver grundige overvejelser, så må jeg sige, som vi har sagt det også i formiddags: der er jo overvejet i årevis i denne sag. Regeringens politik, som ministeren også har sagt det, har jo ligget fast. Det har været helt, helt givet, at vi hele tiden har sagt, at Danmark vil søge tilslutning senest samtidig med Storbritannien. Det kan derfor ikke komme overraskende for nogen som helst, at på det tidspunkt, på den dag, da Storbritannien har ansøgt om medlemskab, da søger også Danmark om det.

Men i øvrigt var det jo karakteristisk for